

Estimat pare:

Molt m'estranya que la última carta que he rebut sigui la que m'escriqueren el dia 3. Ahir m'arribaren les "Autonomistes"; els dies 4, 5 i 6. He llegit l'article de'n Fluvià.

Fa uns moments he anat a les oficines d'Estat Major per tal de preguntar si haurien rebut l'ofici de la "Cassa de Recluts de Girona"; per ara és de nou... Paciència!

He acabat els segells; no en trobo enlloc. He començat a pensar en diners el que necessito.

Records a l'oncle Damià. Veig que en Calvià ha publicat algunes impresions del seu viatge i estada per terra d'Iberia. Quan sigui a Girona i m'hagi centrat li prometo uns humils ratlles. Els records sempre m'han inspirat molt més que la realitat d'uns moments. A més, la tranquil·litat d'espirit ~~l'ambient de la casa~~ l'ambient, rosaires... Aquests són els factors que han d'ordenar el meu engranatge cerebral. (Quem torni haurà de fer de mecànic).

Molt estimada mare:

Quina feina te s'espera! ¡No! No vull donarte-ni. Farem una altra cosa: en lloc de respir, ~~te~~ tindre toques i rentar inútilment, ho tirarem tot al joc.

El vestit que porto, aquell trajo que fins que m'ha fet tant servei, està del tot desonquet. El vell foradat i les toques, llauties (d'oli, de vi, de mermelades, de sang, d'aigua i pols, etc) ~~me~~ m'adornen les robes que constantment són cobertes de gran quantitat de morques que aprofiten tot el que poden. Porto uns espadegues negres "d'escolà rataplà" i uns cabells apostòlics. Si a tot això hi afegeixes una cara peluda, una camina desonquada i uns lutrapus inflamats tindràs l'estampa del teu fill.

Couffo, mare estimada, que aviat s'hi al vostre costat. Ho desitjo tant que em sembla quelcom impossible. Aquesta nit he somniat que havia anibat i que tots enu fora (ràpides que he anat d'un fil que haquí ríquet veritat). Jo sí que deixo la malita a cara el Sr. Santaló i cap a la Gran-Via s'ha dit. Davant del farain Callisó te trobat; anava molt cançada cada fa que veies de la compra. Ai anar! Resulta que m'has mirat de dalt a baix dues o tres vegades i has continuat el teu camí... No m'havies conegut. Quan m'he despertat (prop de les 6) he hagut de tocar al meu entorn per tal d'assegurar-me de que havia tingut un somni, un bell somni perat.

Si ni no em coneixes quom vinguí! És mou capaç de tancar-me la porta o allargar-me una moneda o uns ro-
les voades.

Aquí pos i demà festa! Ja em vindria jo de retor-
nar-te la memòria amb una d'aquelles abraçades que sobra-
ment es fan a una mare. (Malist-ripa; té: ara m'ha caigut
una llàgrima!; "com més anem menys valem")

Maria estimada:

Si, si! Que viva en fluis? Fa més temps que tu
que l'estimo; jallús!

Be.... que tal? Que me contes de nou?

Estic (ara motxin anilo) assegut a l'andana de
l'estació; espero que passi un tren.... ja veus si ne's de
simples el teu germà. És afició a les estacions; m'atra-
uen. Deu ésser una mena d'enfermetat; apueta, però,
és molt greu car es tracta del cap.

(Plega puque vengeu a buscar-me).

Continuo.... Ha passat una nit....

Males notícies? Bones notícies?

Es companys que vingueren a interrompre'm a l'esta-
ció, ho feren per tal d'assabentar-me que s'havia convenut
una nova revisió mèdica. Moltíssims vegades us he repetit
que no sabia que feu de vosaltres; sembla que s'han de-
cidit a apropar-se algun. Segons últimes notícies se n'han
declarat ~~de~~ de útils. Us suic quan encara no he pas-
sat pel tribunal. Aviat sabré els resultats i vosaltres
d'aquí 8 dies. No cal dir com tot seguit us ho comunicare
per tal de que feu tot el necessari. Com que he passat uns
dies molt dolents i el capità metge que tenia (ara s'fora i
el que us inter sou estro pers) va dir-me que no era útil per a
cap remei de front; que tenia que anar a la meguarda, tinc
alguna esperança. De tots maners, estic passant uns dels mo-
ments pitjors de la meua vida.

Que que apueta lletia us lo podria portar un dels
amics, molt bon xicot, que ahir donarem per inútil. Ell
exploraria detalladament la meua situació; feu-ne cas i seguim
els seus consells.

Apuet malí he rebut la carta-telegrame del pare, la del
bon amic Panica i la de la Maria.

Em fa l'afecte que no hi ha gaires bones notícies; ho
que m'expora en fluis no pu fer-ho car aci no hi ha apueta

company de Ripoll del que em parla.

Dintre breus moments, si no ha canviat el panorama, estaré altra volta (per 3ª vegada en un mes) davant uns metges que fan de mi el que vulguin.

Creien que de paciència en cal molta, de fortitut moltíssima. Si tot pot aranjarse bé... Però... i si no s'arreja. Ha passat mes d'un mes i la meua situació és la mateixa. Un mes d'angoixes i rotors; ensurt danera ensurt; esull danera esull; esperances que es difuminen....

... I sempre pensant. En Jordi de Guixols és un petit gran home. Jo veic un pallis de cap a peu. Un desgraciat que està xitiat en un lloc des del qual no pot fer res de profit. Sembla un panacaire.

Veiam si d'aquí en davant seria tant fàcil trobar solució al meu cas. Si veiessis la cosa mol malparada envia la instància demanant l'ingrés a "Millies de Cultura" de resguarda; podries incloure-li el certificant de la Caixa sobreveu ve de "Serveis Auxiliars". La instància deu haver de proposar-la algun; una persona volent s'ha d'interessar per tal de proposar-me al "Ministeri d'Instrucció Pública".

Soluto tot escolten als amics que vinguin a casa i ten cas del que us diuen. No deixen passar moments sense intentar quelcom. Si la "Caixa" ha qués volgut jo ja tindria feina a la resguarda. Remarquen-los-li i que no s'entretinguin amb potingues burocràtiques que mai acauen de resoldre.

Bé... Us demano, però, que no us capfiquen sospito que l'esperança que teniu us dona confiança i que no passen cap mal rato per mi. Seien tontos si no fossin. Pensen que tot arivà bé i la "telepatia" em transmetrà optimisme i m'estandria els mals de cap.

A reveure....!

Ara, abans d'anar amb el metge, entregare la carta al que probablement farà. Si quan torno de reconeixement no es fora afegint alguna de les últimes imerions.

Molts petors! Forts abraçades!

Jenau

Notícies moltíssimes: M'acaben de declarar
"útil total" un metge alemany.

Feu guell com si poden!

Telefonen, reclamen-me urgentment,
comen...

L'amic us contava els perills que m'eu-
volten per culpa d'aquesta conculcació. M'he
dit: "Esto no es nada, camarada."

Escriu a qui sigui; el metge era sol
i Comandant.

Pensen que el tribunal era el del
Poveru de la República i presidit per
un Coronel.

Adeu ricau!

Ara sí que perdo totes les esperances.

Ferran

Acabo d'escriure al Dr. P. Bosch sempre posant-lo
al corrent de l'injustícia i demanant-li faci tot el que pugui.

També he escrit al Sr. Santaló.

Ara sí que ho veig tot molt difícil. La Diarria és in-
ternacional i de soci; ara no és a Sempur de Calanda perquè
està actuant en l'ofensiva del Front d'Aragó. No se si l'han
ré d'anar a trobar o si esperaran ficar-mi enau tota com-
pletament desfeta.

Si telefonen almenys dislocant a l'Estat Major emane per
salvar-me. Intenten-ho. Si arriba, urgentment, el cas de la
redamació, feu-la (o que la facin) apoyant-la amb el certifi-
cat mèdic de la curació feta pel tribunal legalment constituït
pel nostre govern.

Ara més que mai us prego urgència. Escriu a tots els amics
que poden i expliqueu-los hi l'injustícia insuperable.

Si hi ha voluntat i pot portar-la alquí que no deixi de
fer-ho.

Si telefony sin immediatament al
men Stat Major i una causa pou
porta en vide al vstra costat, po
dria venir i resoldriem l'assumpt.

L'amic bo t'ho explicara tot com
ha d'anon.

Petsus!

Es inutil que s'empenyin en fer-me
util car e demostrat que cada die soc
mes inutil i aci m'avalarien d'inutilit-
yar.

Imporo el vostre cel, les vstre monts
nyes, els vstres caners.....

A voltes... ja no val dir-ho.

A reveure?

Veiam si s'inguen força i llarg.
Ara e l'unic que s'espera i en donara
bons ratos.

Si en can al pma llaquina millor;
Airo em demostre que encara soc home.

Quan veig aquest conjuny amb les
malats pepruads... i pensar que si veig
a nouerament el dia avans avui vir-
dia amb ells car tots els de l'estomac van
a cana seva. Jo amb estomac, budells i pul-
mons ~~me~~ he d'anar a les trinxeres.....

Auencan!

Peyron

17-X-XXV11

Que s'inguen impletment a l'Ar-
m + Vidal que s'ano.

Quan es faci la reclamació remarquem que ve de
"serveis auxiliars" i ni pot ser acompanyada del
certificat de la caixa o mèdic que ho acrediti.

Pare: Et records del que vaig dir-te de l'escorta Pre-
videncial?

A

Carles RAHOLA

Ronda Ferran Puig nº 16-1er. 2a

GIRONA

Reg. 881374 (4)